

ført, og som fandtes i Finanslovsforslaget ved dets Fremsettelse. De 2 Millioner har da heller ikke noget dermed at gøre. Den højtærede Finansminister har — jeg kunde sige selvfølgelig — den 8. Januar i Aar, da han anmeldte, at han vilde stille Forslag om en Forhøjelse af Indkomst- og Formueskattens Beløb fra 18 Mill. til 20 Mill. Kr., aldeles ikke udtalt nogen Mening om, hvad Befolkningen i Tidsrummet fra 1. April 1914 til 1. April 1915 vilde faa i skattepligtig Indtægt eller Formue. Det er ganske utænkeligt, at den højtærede Finansminister i Januar Maaned vilde sige noget om eller har dristet sig til at spaa om, hvad Befolkningen kunde ventes at faa i et Finansaar, der begynder 3 Maaneder efter. Nej, han har haft den Mening, at man i 1912 har beregnet Virkningerne af Skattereformen for lavt, og har støttet paa Erfaringerne fra 1913—14, forhøjet Summen med 2 Mill. Kr. Han beregner — og det er ogsaa det, mener jeg, som kan siges til Fordel for den af ham benyttede Fremgangsmaade —, at Skatteniveaue, om jeg maa udtrykke mig saaledes, en Gang for alle kan hæves med dette Beløb. Efter de sædvanlige Regler havde han ganske normalt sat 18 Mill. Kr., men har derefter sagt: da det har vist sig at være noget for lavt efter den Reform, som fandt Sted i 1912, sætter vi det op med det, som Fortiden giver mig Berettigelse til at tro vil passe, nemlig med 2 Millioner.

Naar det samme ærede Medlem talte om, at Landsoverskatteraadet undertiden var for haardhændet, og at man hørte Klager derover, maa det dog ikke glemmes, at Folk, som gør rigtige Selvangivelser, ikke vil faa nogen som helst Vanskeligheder med Skatteautoriteterne, at dem vil der ikke kunne tages haardt paa. Højres Forslag om tvungen Selvangivelse kunde vi ikke sætte igennem, og især var jo den Gang det Parti, som det ærede 2det Medlem for 6te Kreds tilhører, af nærmere angivne Grunde stærkt imod den; men det er jo netop som en Slags Erstatning derfor, at Landsoverskatteraadet har faaet en ret udstrakt Myndighed. Jeg vil ogsaa bede det ærede Medlem betænke, at det var jo ikke, for at alt skulde gaa i den gamle Skure, at vi fik den forandrede Organisation, men for at der skulde finde en væsentlig Forbedring Sted, og det er da ikke saa underligt, at nogle af dem, det kommer til at gaa ud over, og som ikke slipper saa billigt som før, ikke synes om den Reform. Men saa har de altsaa den Udvej at gøre Selvangi-

velse, saa maa de, mener jeg, være udenfor videre Tiltale.

Det samme ærede Medlem opstillede en interessant Beregning over Stigningen af adskillige Udgifter, ikke mindst dem, som vi til daglig kalder de sociale. Det er jo paa det Omraade, at Budgettet Aar for Aar stiger, og ogsaa det nu lagte Budget vil vise sig ikke at slaa til i den Henseende. Jeg er næsten sikker paa, at Udgiften til Alderdomsunderstøttelse vil blive mindst 400,000 Kr. større, end den her er budgetteret — det er noget, man erfaringsmæssigt ved. Da det ærede Medlem nu kom ind paa det almindelige Ønske om en Reform paa dette Omraade, vil jeg gerne her oplyse, at den Kommission, som i en længere Aarrække har siddet med den Opgave at stille Forslag i saa Henseende, Invaliditetskommissionen, for længst har afsluttet sine Møder, og at der nu kun ventes paa Betænkningen og paa de Mindretalsbetænkninger, der vil blive at skrive, naar Betænkningen er kommet Medlemmerne i Hænde. Da Møderne nu er sluttede, skønner jeg ikke, at der mere er Grund til at klage over, at Kommissionen sidder — den har jo ogsaa siddet længe nok —, thi det gaar lidt ud over Medlemmerne, der stadig faar Bemærkninger om, hvorvidt det snart bliver til noget. Det er nu vel det meste af et Aar siden, at Kommissionen har afsluttet sine Arbejder.

Den højtærede Finansminister betonedes varmt, at produktive Formaal burde fremmes — det er i alt væsentligt dem, hvortil der bevilges Penge paa Finanslovens § 26 —, men jeg synes, at der var nogen Uklarhed hos den højtærede Minister med Hensyn til Forstaaelsen af dette Udtryk. Hvis han ved produktive Formaal forstaaer Formaal, der er produktive for Statskassen, som bringer den Indtægt, er jeg enig med ham, og jeg tror, alle vil være enige med ham. Men hvis produktive Foretagender skal forstaaes som Foretagender, der er produktive for Dele af Befolkningen eller for visse Egne eller maaske for hele Befolkningen, saa maa vi efter min Overbevisning dog holde os tilbage fra dem, hvis desamtidig kun bringer Udgifter for Statskassen. De Foretagender, som jeg nævnte her i Gaar, og som er meget prisværdige, ønskelige og fra mange Sider attraaede, anslaaer jeg til et Beløb af 78—80 Mill. Kr. Man kan godt kalde dem produktive, hvis den højtærede Finansminister ser paa den Side af Sagen, at de kan op- hjælpe Befolkningen, afhjælpe dens Ønsker